

A poc a poc i bona lletra

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresòl-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director: Àlex Milian.

Coordinador: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Jesús Prats (fotografia) i Rosa Serrano (documentació).

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (cap de redacció),
Gemma Aguilera, Lluís Bonada i Xevi Camprubí,
Gemma Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lingüística),
Miquel Benítez (escàner i portada), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc-Marc Alvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Toni Arbonés, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Martí Domínguez,
Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferrer, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jarfí,
Alfons Llorenç, Julio A. Mané, Glòria Marcos, Joan Martí, Pere Martí,
Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Lluís Montserrat,
Joan Nebot, Enric Oller, J. J. Pérez Benlloch, Marta Pessarrodona,
Pilar Rahola, Josep Ramoneda, Ferran Sàez Mateu, Joan de Sagarra,
Sebastià Serrano, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Eva Vila, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Ferran Casas (Madrid), Macià Claramunt (Castelló),
Míriam Díez (Roma), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Caria Fibla (Rabat),
Pere Habet (Catalunya Nord), Victòria Jiménez (Londres),
Carles Marquès (Menorca), Octavi Martí (París), Anna Sàez (Lleida),
A. V. Santamaria (Alacant), Marc Segalès (Andorra).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Albert Balanzà,
Vicenç Batalla, Oriol Bohigas, Miquel Calvet, Violeta Camarasa,
Laia Campos, Alexandre Carbó, Gemma C. Serra (Berlín),
Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer,
Joan Corbera, Oriol Cortaens, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz,
Daniel Díez Esculies, Júlia Eshert, Enric Faura, Laia Fernández,
Laia Forés (Brussel·les), Mireia Garolera (Nova York),
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Pere Gimferrer,
Paco Gisbert, Dani Gómez (País Basc), Andreu Gomila,
Ricard González, Gani Jakupi, Jordi Llaonart (Kuwait),
Maite Insa, Josep Enric Llebot, Rossanna Melià,
Ricard Mir (Jerusalem), Joan M. Oleaque, Pelai Pagés,
Aida Palau, Oscar Palau, Montse Palau, Toni Payà,
Juli Peretó, Carles Pont, Federico Rivas (Buenos Aires),
Lali Sandiumenge (el Caire), Cristina Simon, Eva Tarragona,
Jordi Tejel, Violeta Tena, Sergi Vicente (Pequín).

Assessor editorial: Salvador Cot.

Traductors: David Egea (alemany), Yolanda Girao (italià),
Maite Insa (anglès i francès).

Col·laboradors gràfics: Agencia Efe, Tina Bagné, Joan Celià,
Fer, Rafa Gil, José Luis Iniesta, Vicente A. Jiménez,
Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play.

Disseny: Vanessa Prieto.

Disseny capçalera: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Josep Soler i Eva Hernández (Barcelona).
Tel.: 932 384 262. Margalida Mateu (Palma).
Tel.: 971 720 763

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Assumpció Palau i Pilar Martí.

Fotomecànica i impressió: Signo Gráfico S.L.

Alboraia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà,
ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia,
o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

La rapidesa i la discreció han marcat el començament de les negociacions per a un pacte de Govern a la Generalitat de Catalunya. Són dues característiques d'aquestes negociacions que les diferencien, de bon començament, de les que el 2003 van precedir la investidura de Pasqual Maragall com a president de la Generalitat. La discreció és, en principi, mostra de prudència, i lliga amb la sobrietat de l'acte de presentació de l'anomenat Govern d'Entesa Nacional Progressista, celebrat al Parlament amb molta contenció formal. Res d'alegries, signatures o brindis amb cava.

Esperem, en tot cas, que la discreció no siga conseqüència de l'altra peculiaritat de les negociacions, la rapidesa, ja que això significaria que no s'explica res perquè no hi ha res tancat. Les presses han estat evidents. El divendres 3 de novembre, dos dies després de les eleccions, es van reunir oficialment els dos caps de les llistes més votades, Artur Mas (CiU) i José Montilla (PSC); l'endemà, Artur Mas i Josep-Lluís Carod-Rovira (ERC), i diumenge, Montilla i Carod-Rovira anunciaven *fumata blanca* per reeditar el tripartit. En aquests dos dies, evidentment, els líders i les maquinàries dels partits —els aparells, la fontaneria, digau-li com vulgau— devien celebrar moltes altres reunions menys conegudes i, probablement, més rellevants. Però el fet és que en dos dies de converses oficials, ERC i PSC —Iniciativa ja havia explicat la seua aposta pel tripartit durant la campanya— van decidir i anunciar que ja estava clar el més important del nou executiu català.

És evident, perquè després s'ha explicat progressivament com avancen les negociacions i així ho reconeix també Josep-Lluís Carod-Rovira en l'entrevista de la pàgina 32, que el pacte global es va anunciar quan encara quedaven molts punts per tancar.

Afavoreix això l'estabilitat del nou Govern? En tot cas, sembla clar que afebleix els negociadors (ERC i PSC) que podien optar per altres opcions. Amb les urgències han perdut les possibilitats de l'estira-i-arrotonsa cap a posicions més properes als seus idearis.

La raó de les presses, en el cas d'Esquerra, pot ser que, un cop presa una decisió ferma —ràpida— per reeditar el tripartit, preferia tancar l'acord abans que el PSOE fera més intensa la seua pressió —en contra d'un nou tripartit— sobre el PSC. En el cas dels socialistes, la raó pot ser la mateixa, però també fer-se més forts en les negociacions posteriors davant uns socis que ja han rebutjat altres opcions.

D'ara endavant caldrà més calma —i molta feina— si volen aconseguir un Govern estable i sòlid.

Als nostres lectors

La vinculació entre clubs de futbol i construcció és vella. L'estadi del Reial Madrid, el Santiago Bernabéu, es va fer amb ciment del Valle de los Caídos (vegeu EL TEMPS, núm. 448). Ara que la majoria de clubs de futbol són societats anònimes i, per tant, entitats privades —tan arrelades i simbòliques com vulgueu, però privades—, la relació s'ha fet encara més intensa. Això és el que us expliquem en el tema de portada, coordinat per Violeta Tena, que para especial atenció al cas de més actualitat, el del València CF. Per a la setmana vinent, us prometem una segona part, més internacional, centrada en la Premier League britànica, on les participacions dels clubs han passat a ser objecte de cobdícia de milionaris d'arreu, des de Rússia fins a l'Iran. Queda clar que en aquest esport l'important és guanyar.

Alex Milian